

Ordføreren (Rosengørn-Teilmann):

Ja, det er en Selvfølge, at Udvalget skal gjøre dette Spørgsmaal til Gjenstand for en meget omhyggelig Overveelse; men iøvrigt glæder det mig, at navnlig den næstsidste ærede Taler lægger en bestemt Bægt paa, om der er Tale om et nyt eller et gammelt Værk, og at han er tilbøjelig til lige over for nye Værker at gjøre større Forandringer med Hensyn til Afledning fra Fabrikerne, saaledes, at der ikke derved gjøres Indgreb i en bestaaende Fiskeriet. Men, som sagt, Spørgsmaalet skal blive taget under Overveelse i Udvalget saa vel som de andre Punkter, der ere fremdragne, ligesom vi ogsaa imødesee det Ændringsforslag, som den høitærede Minister maatte fremsætte med Hensyn til § 43. — Den høitærede Minister fandt, at vort Forslag til en ny Paragraf, som skulde bringe Lovens Bestemmelse i Overensstemmelse med Sagtloven, var noget strengt. Jeg indrømmer, at det er mere strengt end Lovforlagets Bestemmelse, men denne vil gjøre det meget vanskeligt at faae Nogen draget til Ansvar. Naar Ministeren lægger Bægt paa, at det for dem, der købe Fisk, er for bydefuldt at forvise sig om, at Fisken er fanget til en Tid og i et Vand, hvor det er tilladt, vil jeg bemærke, at naar Fisken har været offentlig salubdt, er Kjøberne jo angørløse. Jeg haaber, at, naar man lægger behørig Bægt paa denne Betragtning, ville ærede Medlemmer kunne stemme for Ændringsforslaget, som Ministeren dog ikke bestemt erklærede sig imod, og som i alt Fald er ordret efter Sagtloven. Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Klar: Jeg for mit Vedkommende kan ogsaa berolige mig med Hensyn til § 43 efter at have modtaget et Tilfagn om, at der vil blive foreflaaet en anden Redaktion til 3die Behandling, og jeg skal derfor kun overfor hvad den ærede Ordfører bemærkede om Banfkelighederne ved at bestemme Midtstrømslinien sige, at de samme Banfkeligheder have vi tilbøls ogsaa nu, men de retfærdiggjøre ikke at gaa bort fra Reglen om Midtstrømslinien som Skjel for Fiskeriet; og de praktiske Banfkeligheder tror jeg heller ikke ere større, end at den nugældende Regel jo fremdeles vil kunne anvendes baade ved rindende Vandløb og ved Søer. Jeg skal endnu kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke vil kunne berolige mig med den Bemærkning til første Stykke af § 44, som den ærede Ordfører fremkom med. Der staar ganske vist Ordet midtstrøms, men vil man tage bemeldte første Punktum af § 44 med til Fortaaelse af § 43, ledes man snarere til Tvivl, om Midtstrømslinien fremdeles skal være gjældende, thi er den ifølge § 43 uforandret Skjellet mellem de tilstødbende Grundeieres Ret til at fiske i et Vandløb, saa behøver det ikke særlig at forbydes at anbringe Fiskerestfaber længere ud

fra Bredden end til midtstrøms. Men ydermere er dette Forbud jo ikke givet til Bestemmelse af Skjellet for Fiskeriet i Vandløbet, men til at værne om „Fiskenes Gang“ op og ned. Men det vil jo, som sagt, senere komme til nærmere Forhandling. — Hvad det andet Stykke af § 44 angaar, har jeg modtaget den ærede Ministers Erklæring om, at den er givet i Fiskeriets Interesse. Denne Erklæring kan jeg jo ikke modsigte, men det staar ligesuldt for mig saaledes, at det, der sker ved Paabudet i dette Stykke, er, at man tager fra den Ene og lægger til den Anden. Hvad der imod mine Bemærkninger til § 47 angaar, maa jeg finde mig beroliget ved de Oplysninger, som den ærede Minister gav. Jeg skal indrømme, at jeg har forstaaet Hensigten med denne Bestemmelse paa en noget anden Maade. Jeg troede, at det tilsigtedes at forebygge — om jeg maa bruge et Udtryk i Righed med Forprang — Forfiskeri, en Bortfiskning ved Udlobet af Aaer, der har til Følge, at færre Fisk komme op i Aaen, til Skade for dem, der have Fiskeriet i Aaen. Hvad jeg har tilladt mig at fremdrage angaaende § 45, maa jeg fastholde, og jeg skal atter fremhæve, at jeg ogsaa vil være tilfreds, hvis Paragrafens Forbud var indskrænket til at gjælde fremtidige Indlag. Iøvrigt er der jo fra flere Sider fremkommet Udtalelser imod denne Paragraf; for saa vidt der er sagt, at Fiskeriet i Kjøbstæderne ikke har stor Betydning, kan det vistnok være i Almindelighed rigtigt, men naar man spørger om, hvem der er berettiget til at optræde til Overholdelse af Forbudet i § 45, have vi ikke alene at gjøre med Grundeierne i Kjøbstæderne, men endvidere med dem, der ere berettigede til Fiskeri i Aaløbet ovenfor Byen, og som ere interesserede i, at Fiskene ikke dø paa deres Gang opad Aaen, og med dem, der ere berettigede til Fiskeri nedenfor Byen, og som ere interesserede i, at Fiskene ikke møde skadelige Stoffer paa deres Gang nedad Aaen.

Efter disse korte Bemærkninger maa jeg maasse, da det ærede Udvalg med Belvillie modtager Hensstillinger, endnu gjøre en Hensstilling angaaende § 46, som indeholder Bestemmelser om Fredningstiden. Skal jeg anvende denne Paragraf engang som Dommer, vil jeg let komme i Forlegenhed i Henseende til Afgjørelsen af, hvilke Fisk der komme ind under den. Hvis det ene af de Ændringsforslag, som Udvalget har stillet til denne Paragraf, nemlig Forslaget under Nr. 21, at der efter Lov skal indfiskes Fovelle, veedtages, maa man vistnok gaa ud fra, at de Fisknavne, som her ere brugte, betegne Arter og ikke Slægter. Naar der altsaa staar Dræd, er det kun Dræd, der menes, og ikke f. Ex. Lagørred eller andre Arter, der høre under denne Slægt, og naar der staar nævnt Helt, er det kun Species Helt, men ikke Slægten Helt, og altsaa f. Ex. ikke Sneulen, som hører under Slægten Helt. Men jeg skulde dog henstille, om det, naar man indfører Fredningsbestemmelser for